

2. De vordering om de dwangsom op te heffen, op te schorten of te verminderen wegens onmogelijkheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen, moet gebracht worden voor de rechter die oordeelde over de vordering tot oplegging van de dwangsom. Een andere rechter (b.v. de beslagrechter in een executiegeschil) kan niet oordelen over het bestaan en de gevolgen van de onmogelijkheid³. Die bevoegdheid blijft voortbestaan zolang de rechter in hoger beroep zich niet uitsprak over de onmogelijkheid⁴.

3. De rechtspraak huldigt, uitgaande van de gewone betekenis van de term "onmogelijkheid"⁵, een ruime opvatting over wat dit begrip kan inhouden⁶, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak en eventueel met gegevens die aan de rechter op het ogenblik van de hoofdveroordeling nog niet bekend waren⁷. Zo kan de onmogelijkheid niet daadwerkelijk bestaan, maar louter putatief zijn⁸. Bovenstaand arrest voegt er terecht aan toe dat de onmogelijkheid kan veroorzaakt worden door een verschoonbare dwaling betreffende de draag-

wijde van het verbod. Deze werd in casu veroorzaakt doordat de precieze betekenis van de veroordeling, via een uitleggend vonnis, pas kwam vast te staan na de data waarop de dwangsommen volgens de schuldeiser zouden zijn verbeurd.

4. De vaststelling van het bestaan van een onmogelijkheid in hoofde van de veroordeelde om de hoofdveroordeling uit te voeren is nodig, aangezien dit de enige mogelijkheid is voor de rechter om vrijstelling van betaling van de dwangsom toe te staan⁹.

5. Zie tenslotte over de uitlegging en verbetering van vonnissen : VERHAEGEN, L., Inleiding tot de commentaar op de art. 793 tot 801 Ger. W. en de behandeling van elk van deze artikelen, in : DEPUYDT, P., LAENENS, J., LINDEMANS, D. en RAES, S., (ed.), *Gerechtigd recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1992.

G.L. BALLON

² Voorz. Kh. Kortrijk, 2 oktober 1986, *J.T.*, 1987, 650, noot DE BROUWER, L.; Voorz. Kh. Brussel, 11 juni 1990, in: DE BAUW, H., (ed.) *Jaarboek Handelspraktijken 1990*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1991, 116, met verwijzingen.

³ Benelux-Gerechtshof, 12 februari 1996, *A.J.T.*, 1995-96, 331, noot BALLON, G.L.; *P. & B.*, 1996, 62, met conclusies O.M.; *R.W.*, 1995-96, 1298, met conclusies O.M.; Benelux-Gerechtshof, 25 september 1986, *R.W.*, 1986-87, 1333, concl. Adv.-Gen. KRINGS, E.; Cass., 2 mei 1996, *P. & B.*, 1996, 207, met noot; *R.W.*, 1996-97, 656, met noot; Luik, 4 november 1991, *T.B.B.R.*, 1992, 415, noot CLOSSET-MARCHAL, G.

⁴ Brussel, 9 november 1983, *J.T.*, 1983, 177; Voorz. Kh. Brussel, 28 oktober 1994, *J.T.*, 1995, 154.

⁵ Brussel, 2 mei 1989, *J.T.*, 1989, 668; *J.L.M.B.*, 1990, 377, noot KILESTE, P.

⁶ Kh. Antwerpen, 5 januari 1994, *R.W.*, 1994-95, 752.

⁷ Voorz. Kh. Brussel, 28 oktober 1994, *J.T.*, 1995, 154.

⁸ Rb. Luik, 12 oktober 1993, *J.L.M.B.*, 1994, 1312.

⁹ Cass., 3 november 1994, *R.W.*, 1994-95, 1436; *J.T.*, 1995, 341.

FISCAAL RECHT

□ AANSLAGTERMIJN

1998-99/103

CASS., 2 MEI 1997

A.R.: 94.0062.N.

Zet.: Baeté-Swinnen (Voorzitter), Verougstraete, Forrier, Boes, Bourgeois (Raadsheren)

O.M.: Advocaat-generaal Bresseleers

Adv.: Mrs. R. Tournicourt en I. Claeys Bouuaert

AANSLAGTERMIJN - BIJZONDERE AANSLAGTERMIJN - RECHTSVORDERING DIE BELASTBARE INKOMSTEN UITWIJST

Voor de toepassing van artikel 263, § 1, 30 W.I.B.64 (artikel 358, § 1, 3° W.I.B.92) volstaat het dat de rechtsvordering de belastbare inkomsten uitwijst. Het is niet vereist

dat uit die rechtsvordering zelf het bewijs van de niet-aangegeven inkomsten blijkt.

(V.H. t./ Belgische Staat)

(...)

HET HOF,

Gehoord het verslag van raadsheer Forrier en op de conclusie van advocaat-generaal Bresseleers;

Gelet op het bestreden arrest, op 31 mei 1994 gewezen door het Hof van Beroep te Antwerpen;

Over het eerste middel, gesteld als volgt:

schending van art. 20, 2, b, W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 84, 1° van de Wet van 25 juni 1973 (*B.S.*, 6 juli 1973), van toepassing vanaf 16 juli 1973, en art. 26 W.I.B. 1964, zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975 (art. 23 §1, 4° en 32 W.I.B. 1992), van art. 4 van de Voorafgaande Titel bij het Wetboek van Strafvordering, art. 23 en 24 Ger. W. en van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983,

doordat het bestreden arrest enerzijds, vaststelt dat uit lezing van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983, bevestigd bij arrest van het Hof van Cassatie van 27 november 1984 "blijkt dat appelllant met

bedrieglijk inzicht heeft gehandeld door bij het indienen van zijn B.T.W.-aangifte van het tweede kwartaal 1974 te steunen op stukken waarvan hij wist of moest weten dat zij niet met de werkelijkheid overeenstemden, waaruit volgt dat de B.T.W.-diensten ten onrechte 4.770.688 F. aan hem hebben teruggestort op grond van de vals bevonden verrichtingen van het tweede kwartaal 1974”, en, anderzijds, beslist dat “het gezag van gewijsde van het arrest d.d. 19 april 1983 geenszins werd geschonden, aangezien bij de bepaling van de belastbare grondslag geen enkel element werd in acht genomen dat onverenigbaar zou zijn met de vaststellingen en de betwistingen waarover het kwestieuze arrest op definitieve wijze uitspraak heeft gedaan”.

terwijl het Hof van Beroep te Gent op 19 april 1983 door zijn veroordeling van de heer H.V. tot terugbetaling aan de Belgische Staat van de som van 4.770.688 F, zijnde het bedrag van de ten onrechte terugbetaalde B.T.W., zeker en noodzakelijk besliste dat het bedrag van 4.770.688 F. kwalificeert als een schadevergoeding verschuldigd aan de Belgische Staat dat door het gezag van gewijsde van het arrest van 19 april 1983, dat in bijlage aan deze memorie gehecht wordt en daarvan integraal deel uitmaakt, deze kwalificatie aan de Belgische Staat, Ministerie van Financiën, tegenstelbaar is; dat het bestreden arrest zonder schending van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983, dan ook niet kon beslissen dat dit bedrag kwalificeert als een inkomen in de zin van art. 20, 2, b° W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 84, 1° van de Wet van 25 juni 1973 (*B.S.*, 6 juli 1973), en art. 26 W.I.B. 1964, zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975; zodat het bestreden arrest de artikelen 20, 2, b° W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 84, 1° van de Wet van 25 juni 1973 (*B.S.*, 6 juli 1973) en art. 26 W.I.B. 1964, zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975 (art. 23 § 1, 4° en 32 W.I.B. 1992), art. 4 van de Voorafgaande Titel bij het Wetboek van Strafvordering, art. 23 en 24 Ger.W. en het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983, schendt:

Overwegende dat het middel aanvoert dat het bestreden arrest het gezag van het gewijsde schendt van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983;

Overwegende dat het onderzoek van het middel het Hof verplicht kennis te nemen van de volledige inhoud van het laatstgenoemde arrest; dat het bestreden arrest die inhoud niet weergeeft; dat geen voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van 19 april 1983 bij de voorziening is gevoegd;

Overwegende dat het Hof niet vermag acht te slaan op een ter griffie van het Hof neergelegde kopie van een arrest, die niet voor eensluidend werd verklaard door de griffier van het gerecht dat de beslissing heeft gewezen;

Dat het middel niet ontvankelijk is;

Over het tweede middel, gesteld als volgt:

schending van de artikelen 245 en 246 W.I.B., zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975, artikel 259 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door artikel 5, § 2, K.B. 18 april 1967 (*B.S.*, 20 april 1967), van toepassing vanaf aan-

slagjaar 1967 (art. 6 K.B. 18 april 1967), artikel 263 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 4 K.B. 23 mei 1967 (*B.S.*, 25 mei 1967), van toepassing vanaf de dag van bekendmaking in het *B.S.* (art. 13, 1° K.B. 23 mei 1967) (art. 358, § 1, 3° W.I.B. 1992) en van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983,

doordat het bestreden arrest beslist dat “de wetgever in de tekst van art. 263 § 1, 3° W.I.B. (1964) enkel de bevoording “uitwijst” hanteert, wat niet gelijkstaat met “aantoot” of “het bewijs inhoudt”; dat dit woordgebruik van de wetgever dienvolgens impliceert dat de administratie, wat de bewijslevering betreft, al de haar door de wet ter beschikking gestelde bewijsmiddelen - bepaald in de artikelen 245 tot 250 W.I.B. - mag aanwenden; dat deze nadien uitgevoerde bewijslevering dan ook geenszins het gezag van gewijsde van het arrest van 19 april 1983 mist, aangezien dit gezag uitsluitend is verbonden aan de vaststelling dat appellant ten onrechte het bedrag van 4.770.658 F. heeft geïnd en geenszins onverenigbaar kan zijn met de vaststelling dat dit bedrag tevens belastbare bedrijfsinkomsten kan opleveren; overwegende dat dienvolgens, rekening houdende met de hierboven gedane vaststellingen, de betwiste supplementaire aanslag volledig in overeenstemming met de bepalingen van art. 263 § 1, 3° en 2, 3° W.I.B. (1964) werd gevestigd”.

terwijl art. 263 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 4 K.B. 23 mei 1967 (*B.S.*, 25 mei 1967; art. 358 § 1, 3° W.I.B. 1992), slechts toelaat een belasting of aanvullende belasting te vestigen nadat de in artikel 259 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 5 § 2 K.B. 18 april 1967 (*B.S.*, 20 april 1967; art. 354 W.I.B. 1992), bepaalde termijn is verstreken indien een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven of werden bewimpeld in één der vijf jaren vóór dat van het instellen van de vordering; bijgevolg de rechtsvordering zelf het bewijs moet bijbrengen van niet-aangifte van belastbare inkomsten in één der vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld; art. 263 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 4 K.B. 23 mei 1967, derhalve niet toelaat een belasting of aanvullende belasting te vestigen op belastbare inkomsten uitgewezen door een bewijslevering gevoerd op grond van de artikelen 245 tot 250 W.I.B. 1964, zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975, uitgaande van de gegevens uitgewezen door de rechtsvordering; zodat het bestreden arrest de artikelen 245 en 246 W.I.B. 1964, zoals van toepassing voor aanslagjaar 1975, artikel 259 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 5, § 2, K.B. 18 april 1967 (*B.S.*, 20 april 1967), artikel 263 W.I.B. 1964, zoals gewijzigd door art. 4 K.B. 23 mei 1967 (*B.S.*, 25 mei 1967; art. 358 § 1, 3° W.I.B. 1992) en het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 19 april 1983, schendt:

Overwegende dat, krachtens artikel 263, § 1, 3°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1964), de belasting of de aanvullende belasting mag worden gevestigd zelfs nadat de in artikel 259 bepaalde termijn is verstreken ingeval een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in één der vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering is ingesteld;

Overwegende dat voor de toepassing van die bepaling volstaat dat de rechtsvordering de belastbare inkomsten uitwijst; dat niet is vereist dat uit de rechtsvordering zelf het bewijs van het niet-aangegeven van belastbare inkomsten blijkt;

Dat het middel faalt naar recht;

OM DIE REDENEN,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt eiser in de kosten.

Gezegde kosten begroot op de som van driehonderd negenenzestig frank door eiser betaald.

(...)

Artikel 358 § 1, 3° W.I.B.: geen bewijsmiddel

Artikel 358 W.I.B.92: situering

1. Om een aanslag te vestigen in de inkomstenbelastingen beschikt de fiscale administratie normaliter over een termijn die loopt tot 30 juni van het tweede jaar van het aanslagjaar (de gewone aanslagtermijn: artikel 353 W.I.B.92). Deze termijn wordt in een aantal gevallen verlengd: hij bedraagt drie jaar vanaf 1 januari van het aanslagjaar ingeval van rectificatie van de aangifte en vijf jaar vanaf dezelfde datum, zodra er ernstige aanwijzingen zijn van fiscale fraude. Ook ingeval van bezwaar wordt een verlenging van de aanslagtermijn voorzien. Al deze verlengingen, bepaald in artikel 354 W.I.B.92 vallen onder de noemer buitengewone aanslagtermijn.

Toch komt het voor dat, na het verstrijken van de gewone en buitengewone aanslagtermijnen, komt vast te staan dat een belastingplichtige belastbare inkomsten niet heeft aangegeven. Om de administratie toe te laten deze verdoken inkomsten toch nog te belasten voorziet het Wetboek van de Inkomstenbelastingen bijkomend in een aantal bijzondere aanslagtermijnen. De gevallen worden limitatief opgesomd in artikel 358 W.I.B.92.

2. Voor de fiscale praktijk blijkt vooral artikel 358, § 1, 3° W.I.B.92 belangrijk te zijn. Deze bepaling laat toe een aanslag of supplementaire aanslag te vestigen wanneer een rechtsvordering uitwijst dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven in één der vijf jaren vóór het jaar waarin de vordering werd ingesteld. De bijkomende aanslagtermijn bedraagt 12 maanden te rekenen vanaf de datum waarop tegen de beslissing over de rechtsvordering geen verzet of voorziening meer kan worden ingediend (artikel 358, § 2, 3° W.I.B.92).

Interpretatieprobleem: uitwijzen of bewijzen?

3. Bij deze bepaling werden in het verleden reeds herhaaldelijk kanttekeningen geplaatst en interpretatieproblemen gesignaleerd.¹ De discussie die in bovenstaand arrest opnieuw wordt bovengehaald is die met betrekking tot de juiste betekenis van de uitdrukking “de inkomsten die rechtsvordering *uitwijst*”.

Betekent dit dat de rechtsvordering op zichzelf moet volstaan om de inkomsten aan de belastingheffing te onderwerpen, zonder dat bijkomend een beroep kan worden gedaan op de bewijsmiddelen die het W.I.B. aan de administratie ter beschikking stelt, of is de aanwending van die bewijsmiddelen na de vaststelling van de verdoken inkomsten wel geoorloofd?

4. In de rechtsleer werd de eerste opvatting verdedigd: de vordering moet het bestaan van de inkomsten *bewijzen*,² zij het dat dat bewijs kan voortvloeien uit een geheel van elementen die sterke, juiste en overeenstemmende vermoedens opleveren.³

De administratie daarentegen is van oordeel dat zij, voor wat betreft de bewijslevering, al de bewijsmiddelen van Hoofdstuk IV van Titel VII van het W.I.B.92 mag aanwenden.⁴

5. Ons komt het voor dat de administratie het bij het rechte eind heeft. Een algehele uitsluiting van de bewijsmiddelen voorzien door het W.I.B. blijkt juridisch niet correct. Artikel 358 W.I.B. zelf *creëert geen bewijsmiddel*, het voorziet enkel en alleen de mogelijkheid een bijkomende aanslagtermijn te openen. Het is derhalve logisch dat de wetgever de term “uitwijst” gebruikt en niet “bewijst”. De gehele bewijsregeling, zoals uitgewerkt in de artikelen 399 W.I.B.92 e.v. behoudt haar volledige uitwerking.

De vaststelling van het bestaan van verdoken inkomsten, uitgewezen door de rechtsvordering, opent een supplementaire aanslagtermijn. Of de inkomsten ook daadwerkelijk voorwerp van een taxatie kunnen uitmaken, is vervolgens afhankelijk van het door de administratie te leveren bewijs dat het werkelijk gaat om belastbare en niet-aangegeven inkomsten. Daarvoor moet zij noodzakelijk kunnen terugvallen op de artikel 399 W.I.B.92 e.v.

Het gaat derhalve om twee duidelijk te onderscheiden zaken, al kunnen zij in een concreet dossier perfect samenvallen. Dit is met name het geval wanneer de gegevens die ingevolge de rechtsvordering aan het licht komen bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren, zodat zij een gekend feit vormen

¹ BALTUS, M., “Le délai exceptionnel d'imposition des revenus révélés par une action judiciaire, un monstre juridique”, *J.D.F.*, 1985, p. 65; BEERNAERT, J.E., “Artikel 263 van het W.I.B.: een adder onder het gras voor de belastingplichtige”, *A.F.T.*, 1992, p. 89; BELLEN, P., *Procedure inzake inkomstenbelastingen*, Brussel, IDAC, 1991, p. 52-53; DEJEMEPPE, B., “L'article 263 du code des impôts sur les revenus: ses mystères, ses incertitudes, ses interprétations”, *J.D.F.*, 1992, p. 212; PEETERS, B. en VANDEN BROECK, M., “Onderzoek en procedure”, in *Knelpunten in de fiscale rechtspraak*, Diegem, Kluwer, 1994, p. 130.

² BALTUS, M., *l.c.*, p. 77; BEERNAERT, J.E., *l.c.*, p. 91-92; BELLEN, P., *o.c.*, p. 53.

³ BALTUS, M., *l.c.*, p. 77.

⁴ Comm.I.B.92, nr. 358/31; in dezelfde zin: Antwerpen, 7 november 1983, *F.J.F.*, N° 84/134.

waaruit de rechter gevolgtrekkingen kan afleiden om te besluiten tot een ongekend feit: het bestaan en het bedrag van niet-aangegeven belastbare inkomsten. De elementen van de rechtsvordering voldoen dan op zich aan de voorwaarden van artikel 340 W.I.B.

Volstaan de elementen van de rechtsvordering op zich niet, dan mag de administratie de bewijslevering vervolledigen aan de hand van de gebruikelijke bewijsmiddelen. Dat het leveren van een afdoende bewijs alsdan praktisch moeilijk realiseerbaar zal zijn, kan niet worden ontkend.⁵ Artikel 358 W.I.B.92 kent de administratie immers enkel een nieuwe aanslagtermijn toe, en geen nieuwe onderzoekstermijn.⁶ Zijn de wettelijke onderzoekstermijnen⁷ reeds verstreken, dan zijn verdere controlemaatregelen tot aanvulling van het bewijs uitgesloten. Hoogstens kan de administratie de gegevens van de rechtsvordering aanvullen met de inlichtingen waarover zij reeds beschikt.⁸

6. De stelling dat de gehele bewijsregeling van het W.I.B. haar volledige uitwerking behoudt, impliceert dat, wanneer de elementen die in de rechtsvordering naar voor zijn gekomen een indicie opleveren van een hogere graad van goeioheid dan de vroeger aangegeven of belaste inkomsten lieten vermoeden, de administratie de bewijslevering mag vervolledigen met toepassing van het wettelijk vermoeden van artikel 341 W.I.B.92.⁹ De ontdekte inkomsten worden dan vermoed voort te spruiten uit een belastbare bron, zolang de belastingplichtige het tegenbewijs niet levert. De bewijslast wordt met andere woorden omgekeerd.

7. In de rechtsleer stoot dit op hevige tegenkantingen, ondanks het feit dat het Hof van Cassatie eerder reeds de aanwending van artikel 341 W.I.B.92 heeft aanvaard in het kader van een aanslag met toepassing van artikel 358 § 1, 3° W.I.B.92.¹⁰

Men wijst er op dat het cassatie-arrest van 1971 in zijn historische context moet worden geplaatst. In de toenmalige versie van de betrokken wetsbepaling was de toekenning van de bijzondere aanslagtermijn afhankelijk gesteld van twee voorwaarden, die sedert de hervorming van 1967 weggefallen zijn.¹¹ Destijds vereiste de tekst van de wet dat het voorwerp van de rechtsvordering werd beïnvloed door het bestaan van de niet-aangegeven inkomsten, en konden uitsluitend de gedingvoerende par-

tijen door de fiscale administratie worden aangesproken. Binnen deze beperkte context werd de bewijslevering aan de hand van het wettelijk vermoeden van de taxatie op grond van tekenen en indicien nog aanvaardbaar geacht.¹² Vermits alleen de gedingvoerende partijen konden worden aangesproken, en dan nog alleen met betrekking tot inkomsten die een invloed hadden op het voorwerp van de rechtsvordering, zou het voor de betrokkenen niet onoverkomelijk zijn geweest om zich voor te bereiden op een eventueel te leveren tegenbewijs in het kader van een aanslag op grond van tekenen en indicien.

Met de verruiming van het toepassingsbereik van artikel 358, § 1, 3° W.I.B.92 (sinds 1967) zou het bewijs van de niet-aangegeven inkomsten aan de hand van het wettelijk vermoeden van artikel 341 W.I.B.92 ondenkbaar geworden zijn.

Geargumenteed wordt dat het vermoeden *iuris tantum* door een gecombineerde toepassing van artikel 358 en artikel 341 "met flagrante schending van de wettekst", wordt omgevormd tot een vermoeden dat "de facto", slechts onweerlegbaar kan zijn.¹³ De aanslag kan worden gevestigd jaren na het tijdperk waaraan de inkomsten worden verbonden, op een ogenblik dat de termijn voor het bijhouden van de stukken¹⁴ meestal reeds zal verstreken zijn, en bovendien kan de fiscus thans ook niet-procespartijen (die van het bestaan van de vordering misschien niet eens op de hoogte zijn) ter verantwoording roepen met betrekking tot tekens of indicien van een hogere goeioheid.

Deze rechtsleer heeft dan ook gesuggereerd dat het Hof van Cassatie, geconfronteerd met de gewijzigde tekst van artikel 358 W.I.B.92, voortaan de toepassing van wettelijke vermoedens, tot bewijs van inkomsten die door een rechtsvordering aan het licht zijn gebracht, zou uitsluiten.¹⁵

8. Is die verwachting met betrekking tot een wijziging in de rechtspraak van het Hof van Cassatie realistisch? Ons inziens niet.

Eenzijds blijkt de wetswijziging van 1967 geen fundamentele consequenties te hebben gehad op de hier behandelde problematiek, althans niet op juridisch-theoretisch vlak. Een feitelijke onmogelijkheid in hoofde van een procespartij om het vereiste tegenbewijs te leveren tegen een indiciaire taxatie was ook destijds niet ondenkbaar. Het is alleen zo dat dergelijke situaties zich thans

⁵ Zie bijvoorbeeld: Gent, 15 mei 1990, *F.J.F.*, N° 90/153.

⁶ *Vr. en Antw.*, Kamer, 23 augustus 1977, p. 259; *Vr. en Antw.*, Senaat, 3 juni 1986, p. 1206; Gent, 11 oktober 1985, *J.D.F.*, 1986, 112; *F.J.F.*, N° 86/18.

⁷ Artikel 333 W.I.B.92, dat verwijst naar 354 W.I.B.92.

⁸ BALTUS, M., *l.c.*, p. 78.

⁹ Comm.I.B.92, nr. 358/6; met betrekking tot het wettelijk vermoeden van artikel 348 W.I.B.92 (taxatie op grond van vergelijking met soortgelijke belastingplichtigen) zie: Antwerpen, 19 december 1989, *F.J.F.*, N° 90/164.

¹⁰ Cass., 18 februari 1971, *Arr. Cass.*, 1971, 588.

¹¹ Artikel 4 K.B. nr. 23 van 23 mei 1967, *B.S.*, 25 mei 1967 tot uitvoering van de Wet van 31 maart 1967, *B.S.*, 25 mei 1967.

¹² BALTUS, M., *l.c.*, p. 79.

¹³ BEERNAERT, J.E., *l.c.*, p. 92.

¹⁴ Artikel 315, § 3 W.I.B.92.

¹⁵ BALTUS, M., *l.c.*, p. 79; BELLEN, P., *o.c.*, p. 52; voorzichtiger: BEERNAERT, J.E., p. 82.

vaker kunnen voordoen. Anderzijds volstaat een “de facto” onmogelijkheid in concrete dossiers, om het gevraagde tegenbewijs te leveren, niet om in het algemeen te spreken over een flagrante schending van artikel 341 W.I.B.92. Hoe begrijpelijk de standpunten van voormelde rechtsleer ook zijn vanuit het oogpunt van de billijkheid, juridisch zijn zij niet overtuigend.

Cassatie, 2 mei 1997

9. Het arrest van 2 mei 1997 stelt in het algemeen dat het voor de toepassing van artikel 358, § 1, 3° W.I.B.92 volstaat dat de rechtsvordering de belastbare inkomsten uitwijst, en dat het niet vereist is dat uit die rechtsvordering zelf het bewijs van de niet-aangegeven inkomsten blijkt.

¹⁶ Cfr. Antwerpen, 19 december 1989, *F.J.F.*, N° 90/134.

10. Met deze uitspraak wordt impliciet bevestigd dat artikel 358 W.I.B.92 slechts een nieuwe aanslagtermijn opent en op zich geen bewijsmiddel creëert. De bewijsoverlevering gebeurt op grond van de artikelen 399 W.I.B.92 e.v. De administratie heeft met andere woorden het recht om al de haar door het W.I.B. ter beschikking gestelde bewijsmiddelen aan te wenden. Logischerwijze moet dit ook gelden voor de wettelijke vermoedens van de artikelen 341 en 342¹⁶ W.I.B.92, eventueel daarmee gepaard gaande onrechtvaardigheden ten spijt.

Sylvia HUYSMAN
Docent UG en V.U.B.

PUBLIEK RECHT

☐ STEDENBOUWDECREET

1997-98/104

GENT (10° KAMER), 27 FEBRUARI 1998

A.R.: 322/97
Zet. J. Logghe (Voorz.), D. Van Remoortel (raadsheer), G. Coppeters (plaatsverv. raadsheer),
O.M.: R. Mortier (Subst. Proc.-Gen.)
Adv.: Mrs. Gysbergs, Markey en De Jonghe

NOG NIET VERLEENDE REGULARISATIEVERGUNNING - STEDENBOUWMISDRIJVEN - SCHULDUITSLUITINGSGROND - ONOVERWINNELIJKE DWALING - WEERSLAG TEN AANZIEN VAN HERSTELMAATREGELEN

Wanneer de werken zijn uitgevoerd overeenkomstig naderhand ingetrokken, vernietigde, geschorste en opnieuw vernietigde bouwvergunningen, is de persoon die het bouwwerk in stand houdt in beginsel strafrechtelijk aansprakelijk voor de instandhouding van het bouwwerk. De lange administratieve lijdensweg om een bouwvergunning (resp. regularisatievergunning) te bekomen, is een element van beoordeling voor de aanwezigheid van de schulduitsluitingsgrond.

De vrijspraak van de beklagde heeft tot gevolg dat de strafrechter geen uitspraak meer mag doen over de door de gemachtigde ambtenaar gevorderde herstelmaatregelen.

(Openb. Min. en L.J. t./ V.D.P.M. en V.D.V.W.)

(...)

VERDACHT VAN:

de eerste en tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medege werkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

de hiernavermelde toestand in stand te hebben gehouden.

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu op het terrein gelegen te 9070 Destelbergen (Heusden), (...) te kadaster gekend onder sectie C nr. 78 P4, in eigendom toebehorende aan V.D.P.M. voornoemd (VE 3/4 en VG 1/4) en V.D.V.W. voornoemd (BE 1/4),

namelijk de scheidingmuur tussen de twee eigendommen van wijlen V.D.V.S. en L.J. (totale lengte: 22,45